

Pa „zarukani“ pohorski fantje, kmetje in delavci, so jih podučili, da hočemo imeti mir in se ne pustimo komandirat od teh mlečozobnih fantekov, ki ne vejo kako se krul služu, vejo le kako se je in hlače trga po klopih. G. Pahernega opomnimo pa, namesto ko kupuje slovenske firme za obrtnike, kateri bojo gotovo obžalovali (če že ne?), naj raje pusti kapelico pri sv. Bolfenku prenoviti, ali pa čisto odstraniti, da ne bo izgledalo kakor pri kakih culoakafih. Žalibog, da obstoji Pahernigovo premoženje večina od hudo-kočkih posestnikov; zatoraj bi se spodobilo, ko bi jim vsaj za spomin lepo novo postavil. Mi tudi „kritel-oberstu“ svetujemo: skrij se med bratce Čeha in ne pridi več v javnost na svetlo, če v drugič znaš še bolj občutiti koščeno pohersko pest. Nekemu občinskemu odborniku, z visokim kragnom in z lepo zaviljenimi brkami, pa želimo večkrat po kozlih pokati; gotovo je bil tedaj „kapital-sehcender“, ko je neki delavec rekel „heil“, pa ga je hotel pustiti aretirat; pa g. redar, iskušen mož je izjavil: za te besede nimam pravice. Pa položite sablo dol, je „lautal befel“. Jelste gospod urednik, da še nismo pri teh zadnjih? Jedno stopinjo smo še viši od Krofovčanov? Mogoče je pa tudi, da je izšla postava v tem burnem času, da lahko za vsak „heil“-klik se areтира; tedaj te pa prosimo, dragi „Štajerc“, isposluj nam tudi paragraf, kadar bojo po noči „živijo“ krokali, da se jih tudi lahko zapre. Višjo oblast pa pozivljamo na to, da strogo postopa proti hujskajočimi visokošolci; naj upelje zakon: ali v šolo ali pa h pavrom stelo sekat. Gotovo bode veliko nezgod izostalo, če se iznebimo teh poletnih beračev in ponočne toče. Če tako gre naprej, kaj bo iz tega? Lep izgled imamo od Srbije! Ti bojo hujskali in hujskali, pa še „Krüppelsteuer“ ne morejo plačati, drugi nedolžni fanti pa morajo potem kri pralivati.

Sv. Jurij ob Ščavnici. Občinskemu predstojniku v Slabatinah se podira stolec. Nam poznani dopisun piše v zadnjem „Slov. Gospodarju“, da je tega kriv trgovec g. Lasbacher v Seliščih. Ali ta dopisun se grozno moti, kajti dosedanj običinski predstojnik, poznani pod imenom Antonov Južek (tudi Portuhov Južek) ni priljubljen v domači občini, še manj pa v sosednih občinah. Da se take osebe spravijo iz občinskega stola, je pač skrajni čas! — Da bo prišel v javnost značaj tega možaka, bomo pisali prihodnjice več ter z našimi dokazi šli za več let nazaj. Tedaj potrpljenje, dragi dopisunec! Premišljuj raje, kako oslarijo si naredil, ko si vložil rekurz proti volitvi ter si sam sebe in svojo neumnost višjim uradom javil.

Iz Središča. Zelo nas je, ljubi „Štajerc“ razveselilo, da si v predzadnji številki naše prveke malo pobiksali ter jih malo za njihova kosmata ušesa prijel. Prav imaš, kar si jim rekel; prišel bode še dan, ko bomo enkrat pred njih stopili ter jim par krepkih v obraz povedali. Povedali jim bomo, da naj se spominjajo, kako jim je lani pri občinskih volitvah „šepkalo“, kako so se prilizovali; tedaj smo jim bili dobri, tedaj bi nam najraje zlezli iz same prijaznosti bogve kam. Ko smo pa po toči toliko škode imeli, niso nekaterih posestnikov našli, zbiralo se je istih, ki so bili „vredni“ podpore. Ni se dnevu noč in tudi vi središki prvaki boste pometen i občinskega odbora, tajna volitev bo vam metla, ki vas bo pobrala in tja porinila, kamor spadate. Z vašo hujskarijo in vašo „politiko“ še nas boste čisto na boben spravili. Vi vedno kričite „svoji k svojim“, držite se tega gesla, ne prodajte tudi ničesar takemu, ki „ni vaš“, raje šenkajte vino vašim gotovo slovenskim vinčarjem, predno ga prodate Nemcu. Vi ste na suhem, kakor lisjak lazite okoli Nemcev, da vam vino odvzamejo, mi pa da ostanemo z našimi pridelki na cedilu. Marsikateri si je mislil: letos si bom malo opomogel; a glej, pride kedo vina kupuvat? Središki bogatci, zdaj pokažite svojo slovensko srce, bogata središka občina, zdaj daj dober izgled gesla „Svoji k svojim“. Pokupi vso vino, Bog vari, da bi ga kdo drugi potem dobil spet od tebe, nego „pristni Slovenci.“) Naši prvaki vedno kričijo: vse mora slovensko biti, proč z nemškim jezikom. Dobro! Zakaj pa

se tedaj vi glavači nemški med seboj spominjate, zakaj pa ste se vi nemški naučili? Seveda, zdaj ko nemški znate, si mislite: mi smo na suhem, te drugi, naše ovčice, ki nam vse verjamejo, pa se naj vtapljajo v zaslepljenosti. Pri shodu v Horvatovi krčmi so se neumnosti na debelo prodajale in med drugim se je reklo, da hočejo Nemci nas Slovence za sužnje narediti. O ti sirota! Nad tisoč let že živijo Nemci in Slovenci v naši državi in še nismo Slovenci sužnji postali; tedaj gotovo tudi ne bomo v veku rihtarja in penzioniranega krčmarja Šinkota. Hujskaci pač, prvaki nas hočejo za sužnje narediti s tem, da nam zabranjujejo drugi jezik! Mi naj bi bili vedno lepo ponižni in oni bi se iz nas norca delali. Mi imamo v Središču 3 vrste ljudi. Ti prvi so seveda prvaki, njim na čelu nerodni župan, pardon narodni Šinko. Ta je sila ošaben mož in misli, da se mora vse zgoditi, kar si on stuhla. Na južno železnico je baje že pisal, da mora „cug“ slovenski „fučkati“, kadar vozi v napredno-narodno Središče. Zdaj baje namerava Košuti pisati, da naj ukrene, da se v Čakovcu razobesi slovenska zastava, če pride „On“ ali kaj njegov general-štabni oficir tja „gvirca“ pit. Njegov adjutant, znan kot prvi govornik po celi „širni slovensko-napredni“ zemlji, je posebno zdaj v zadnjem času zelo razburkan in hodi okoli kakor da ga ne bi bilo večjega modrijana od njega. Pravi se, da je zato zdaj tako razburkan, ker zdaj vince, „to staro rumeuo“ burka. Ti drugi oficirji pa v večinoma čepijo v gorah in kaj mlo molijo k sv. Urbanu, da bi jim poslal kakega nemškega vinskega trgovca. Ta druga vrsta naših ljudi so ti mladi, naprednjaki. Ti so že tako napredni, da se jim bo celo moral šnops-tempel ali kak napredno-narodno-vseslovenski-protiklerikalni-, brezverski kurečjak spovati, kjer bodo svoja zborovanja in shode imeli. Do zdaj morali so shode imeti na nekem dvoru na gnojišču. Domači kokot je žalosti umrl, da so ga pregnali izza svojega „duhtečega“ kraljestva. Tretja vrsta ljudi smo mi, tvoji prijatelji. Ponižni in pohlevni smo, smejimo se našim narodnjakom in njihovim „faflarijam“ ter si mislimo: „Bog jim daj pauke“.

Iz Konjic. Na dan Vsehsvetih so se vršili tukaj pri nas na pokopališču pretepi; kdo je tega bil kriv? Drugi ne kakor sin klerikalnega posestnika Videčnika v Benzini. Ta hiša je do cela klerikalna ali sploh cela občina z županom vred, pa vendar je falotstvo in divjaštvo v najlepšem cvetju v tej občini. Mlajši sin Videčnikov Tonček je napadel nekega rokodelskega pomočnika in prišlo bi bilo do hudega pretepa, ko bi ne bil napravil mir pokopališčni nadzornik Kramer. Dotični nesramnež se bode zavoljo tega pred sodnijo zagovarjal. Ali vi, oče Videčnik, mi vas vprašamo: nimate vi kakšne brezovke za tega Vašega sinčka, da bi ga malo postrahovali? Mislim da ste tudi druge vaše otroke mogli strahovati, saj so Vaše hčere po-božne nune in tudi vaš sin je lani novo mašo bral. Zato Vas, oče Videčnik, opozarjamo še enkrat: strahujte vašega poredneža, da ne bo ljudi napadal, po krčmah razbijal in pa nemire delal, drugače še boste kaj več slišali od Vašega lepega sinčka.

Iz Račjega pri Mariboru. Kako ljudje danes „Štajerca“ šinfajo; in ravno narobe, da tisti kateri „Gospodarja“ in „Naš dom“ berejo, so stokrat bolj slabi, nego oni kateri „Štajerca“ berejo. Tukaj je včeraj, na dan Vsehsvetih, ko je tako veliki praznik bil, neki kmet otavo zba-seval in ravno ta ima naročen „Naš dom“ ter je trdi Slovenec. To je lepo in ti ljubi „Štajerc“, take kristjane malo pokrtači!

Iz Škocijana. Dragi mi „Štajerc“! Gotovo ti še ni znano, da smo zgubili našega č. g. rajnega Mikuluša; naj mu bo zemljica lahka! Novico, koturi ti imam za poročati je, da pride baje na to mesto iz St. Jurja na Vinogradih sem v Škocijan za župnika gosp. Vinc. Poljanec. To je menda mož, kateri zna strašno močne „bombe“ metati na list „Štajerca“. Že ko je bil še kot kaplan v Škocijanu, je znal to dobro nganjati. Hodil je po hišah; če je videl kje „Štajerca“ na mizi, no to je bil jej, nakar je začel časopise kakor „Naš Dom“, „Š-Mir“ i. t. d. ljudem usiljevati. Trdil se bo baje močno, da bode kršč. socialno bralno društvo močno

razcvetelo. Mi naprednjaki se tega ne bojimo, ampak že popred čestitamo, da bode naš „Štajerc“ ja redno iz pošte v Škocijan v pravem času prihajal, ne kakor dozdej se nekaterim naročnikom godi, da „Štajerca“ šele v 14tih dneh po izhodu dobivajo. Za ta red bomo tudi skrbeli, ker ga klerikalčki prej izberejo, potem še le mi...

Kaplja na Dravi. Dehant in župnik Ogriz je zelo razburjen, ker so izpadle volitve v občini Spodnji Ljubelj tako slabo za črnuhe. V svoji jezi se je ta črnosuknež celo tako daleč spozabil, da je opsoval na grd način neko drugače zelo pobožno ženo nekega železničarja. Bolje bi pač bilo, ko bi ta blagoslovljeni možicelj počenjanje svojega mežnarja nadzoroval. Bilo bi tudi skrajni čas, da bi se stariši onih „jungfrav“, ki se snidejo večkrat pri njemu in pridejo z najrazličnejšimi ljudmi skupaj, malo bolj za vse to zanimali, kar se tam godi. Ali nas razumete? Drugače bi morali jasneje govoriti!

„Kmetje so večinoma resni; tudi v najednostavnejšem predstavljanju so težki, kakor da bi visela zemlja na vsaki koreninici njihovih misljenja. To celo kmetje, ki hodijo s pipo v ustih globokoumno okoli in se čutijo vendar-le polnoma prijetne. Kmetje peljejo življenje, ki je resnično; kajti kdor na tem planetu polnem toče in solnca, smrti in ljubezni, nehvaležnosti in ljubezni drugače živi nego resno, ta si sam sebi nalaže napačno življenje. — Kmetje, ki imajo težko žetev na polju, so tihi in razburjeni, polni nemira in polni hvaležnosti; oni so resni, nepreračunljivi, kakor ženske, ki so spočele; tudi te se smatra dostikrat na čustvu bolane, in vendar so v cvetju svojega zdravlja...“

Max Bewer.

Novice.

Naš koledar, gotovo najboljši in najzanimivejši kmetjski in napredni koledar na Slovenskem izšel bode sredi tega meseca. Opozarjamo svoje čitatelje še enkrat, da naj se čim prej naročijo. Kdor pride prepozno, temu ne moremo garantirati, da bi koledar dobil. Lansko leto so bili dve nakladi koledarja takoj razprodani in stotero somišljenikov ni koledarja več dobilo, ker so prepozno prišli. Torej naročite se takoj, dokler je še čas. Koledar košta 60 vinarjev, poština pa 10 vinarjev, torej skupno 70 vinarjev. Najbolje je, da se to svoto ali v denarju ali pa v markah naprej pošlje. Kajti poštno povzette (Nachnahme) košta veliko več. Tisti, ki so se naročili, naj torej tudi denar pošljejo. Kdor odvzame 10 koledarjev, dobienega zastonj. Najbolje je torej, da se prijatelji združijo in naberejo denar ter ga nam za koledarje vpošljejo. Kar se tiče vsebine koledarja, omenimo, da bode čez 120 strani velik in da bode obsegal celo vrsto slik. Vse potrebno bode obsegal! Zlasti omenimo članke o raznih živinskih boleznih, o umetnem gnoju, o travništvu, o raznih zadevah, ki jih ljudstvo rabi v vsakdanjem življenju, o deželnozborskem volilnem redu, o občinskem redu itd. Poleg tega prelepe povesti iz ljudskega življenja, ki bodejo gotovo vsakemu poštemu človeku dopadle. Sploh, — naš „Štajerc“ev napredni koledar je knjiga, ki mora biti v vsaki napredni hiši! Torej na delo, somišljeniki, na delo za vaš koledar! Ne pustite se hujskati od nasprotnikov, ki vam ponujajo za drag denar ničvredno čtivo. Edino naš koledar vam daje za male denarje mnogo! Naročajte se!

Treba pomisliti! Opetovano so nas že prvaški listi napadli, češ da smo „nemčurji“ in bogve kaj še vse, ker smo omenili dejstva. Vsak človek, ki ne sliši trave rasti in planke zvijagati kakor uredniki prvaških listov, vedel bode, da so sledeči stavki čista resnica: Avstrija je bila od Nemcev ustanovljena, je postala po Nemcih velika in močna. Njena vladarska družina, Habsburžani, so nemške krvi in nemškega rodu. Avstrija je bila in bode velika le tedaj, ako bode ostala enotna, z enotnim državnim jezikom in z enotno armado. Sleherni človek mora vendar priznati, da je obstoj Avstrije nemogoč, ako

* Minar Zadravec se je baje „ekstra“ v Murek k Dornbečku vozil, da ga je rešil vina. Živijo „narodnost“, dokler ne sega v žep.